MİRAÇ VE HİCRET

İÇİNDEKİLER

ACIMASIZ KARAR

Müslümanlar, artık Kâbe'de toplu hâlde namaz kılmaya başlamışlardı.

Düşmanlarının öfke ve kin dolu bakışları arasında, sık sık Kâbe'ye geliyor, namazlarını kılıyor ve yine topluca geri dönüyorlardı.

Herkese, her yerde İslâm dininin yüceliğini anlatıyorlardı.

Müşrikler de boş durmuyorlardı tabii.

Ama eskiden olduğu gibi, Sevgili Peygamberimizle de, Müslümanlarla da alay edemiyorlardı.

Hatta çekinmeye bile başlamışlardı.

Günün birinde yeni bir karar aldılar.

Acımasız bir karar.

Bundan böyle Müslümanlara yiyecek satmayacaklardı.

Ne yiyecek ne de başka bir şey.

Onlardan hiçbir şey de almayacaklardı.

Açlıktan ölmelerini bekleyeceklerdi.

Anlaşmayı hemen bir kâğıda yazıp, Kâbe'nin duvarına astılar.

Bu karar, kısa sürede etkisini göstermeye başladı.

Açlık, yoksulluk içine düşmüştü Müslümanlar.

Bitki köklerini, hurma yapraklarını kaynatarak karınlarını doyurmaya çalışıyorlardı.

Evlerden aç çocukların ağlayışları duyulmaya başlamıştı.

Ebu Cehil ve dostları ise çok mutluydular.

Özellikle aç çocukların ağlayışlarını duyunca öyle seviniyor, öyle seviniyorlardı ki.

Ama Müslümanlar direnmekte kararlıydı.

Ne açlık, ne de yoksulluk onları dinlerinden döndüremeyecekti.

Onların böylesine olduğunu anlayan düşmanları, üç yıl sonra bu acımasız uygulamadan vazgeçtiler.

Müslümanlar açlıktan kurtulmuşlardı artık.

Çocukların gözyaşları dinmişti.

Ne var ki bu sevinçli günler uzun sürmedi.

Sevgili Peygamberimizin amcası Ebu Talip hastalanmıştı.

Çok yaşlı olduğu için durumu hemen ağırlaşmıştı.

Güçlükle nefes alabiliyordu.

Çok üzgündü Allah'ın Elçisi.

Amcasının yanından ayrılmıyordu.

Onunla birlikte geçen mutlu çocukluğunu düşünüyordu.

Düşmanlarına karşı, kendisine yardımcı olduğu günleri düşünüyordu.

Bütün bu olaylar, birer birer gözünde canlanıyordu.

Ebu Talib'in bu ağır hastalıktan kurtulamayacağını anlayan müşrikler, hemen ona koştular.

– Ey Ebu Talib, dediler. Görüyoruz ki çok hastasın. Bugüne kadar Muhammed'e yardımcı olarak bizi çok üzdün. Hiç değilse ölmeden önce bizim için bir iyilikte bulun!

Ebu Talib güçlükle konuştu:

– Nasıl bir iyilik?

– Yeğenine söyle, artık halkı Müslümanlığa çağırmasın. Eğer böyle davranırsa, bundan böyle O'na ve dostlarına da kötülükte bulunmayız.

Ebu Talib:

– Ben bu işe karışmam, diye cevap verdi. Karar sevgili yeğenimindir. Görüşün O'nunla. Kimbilir, belki anlaşırsınız.

Hemen Sevgili Peygamberimizi çağırdılar.

Ebu Talib, yeğenine durumu açıkladı.

Müşrikler merak içinde O'nun kararını bekliyorlardı.

Allah'ın Elçisi, tane tane konuşarak kararını açıklamaya başladı:

– Bana yaptığınız bütün kötülükleri unutmaya hazırım. Ama buna karşılık benim de sizden bir isteğim olacak.

Ebu Cehil heyecanla sordu.

– Söyle Ey Muhammed, nedir isteğin?

Sevgili Peygamberimiz:

– Müslüman olmanız.

Bu cevap inanamayanları çok öfkelendirmişti.

– Sen bizimle alay mı ediyorsun, diye bağırıp çağırarak uzaklaştılar.

Bu arada Ebu Talip bitkin bir hâlde, sevgili yeğenine döndü ve son sözlerini söyledi:

– Ne olurdu biraz daha yaşayıp, seni korumaya devam edebilseydim.

Ebu Talib bu sözlerinin ardından hayata gözlerini yumdu.

Ebu Talib'in ölüm haberi Mekke'ye hemen yayılmıştı.

Müşrikler mutluluk içindeydiler:

– En sonunda kurtulduk ondan, diye birbirlerine sevinçle sarılıyorlardı.

Müslümanlar ise çok üzgündü.

Bu ölümden kısa bir süre sonra, bir büyük acı daha yaşandı.

Sevgili Peygamberimizin eşi de hayata gözlerini yumdu.

Kalbi iyilik, doğruluk, merhamet dolu Hazreti Hatice de dünyadan ayrılmıştı artık.

Bir yılda, iki büyük acı birden yaşanmıştı.

Bu yüzden de, o yıla "Hüzün Yılı," denildi.

TAİF'TE ACI BİR GÜN

Allah'ın Elçisi, kutlu görevini yerine getirmek için, yakındaki bir kente, Taif'e doğru yola çıkmıştı.

Yanında sevgili evlatlığı Hazreti Zeyd de vardı.

Yorucu bir yolculuktan sonra Taif'e geldiler.

Sevgili Peygamberimiz, çok önemli bir konuşma yapacağını duyurarak, şehir halkını toplanmaya davet etti.

Biraz sonra toplanmıştı Taifliler.

Herkes merak içindeydi…

– Bu Mekkeli yabancı bizi niçin topladı? Ne söyleyecek acaba, diye soruyorlardı birbirlerine.

Bu sırada Sevgili Peygamberimiz yüksekçe bir yere çıktı.

Onların meraklı bakışları arasında konuşmaya başladı:

– Ey Taifliler! Ben, Yüce Rabbimin sizlere gönderdiği elçiyim!

Şaşırmıştı Taifliler.

Bu da ne demekti böyle?

Neler söylüyordu bu Mekkeli?

Allah'ın Elçisi, konuşmasına devam etti:

– Hepinizi Allah'ın varlığına, birliğine inanmaya çağırıyorum!

Müslüman olmaya çağırıyorum!

Sonsuz mutluluğa çağırıyorum!

Kalabalıktan biri öfkeyle bağırdı:

– Bizi bunun için mi topladın ey yabancı?

Bir başkası:

– O inandığın Allah, peygamber olarak gönderecek başkasını bulamadı mı?

Buna benzer başka alaycı sesler yükselmeye başlamıştı.

Onların bu davranışına çok üzülen Sevgili Peygamberimiz, Zeyd'in elinden tuttu.

Ağır ağır uzaklaşmaya başladı.

Daha birkaç adım atmışlardı ki, peşlerinden taşlar atılmaya başladı.

Taifliler, bir yandan alaycı sözlerle bağırıyor, bir yandan da acımasızca onlara taş atıyorlardı.

Zeyd, Allah'ın Elçisini korumak için çırpınıyordu.

Sevgili Peygamberimiz ise, hemen onu kucaklamış, atılan taşlardan korumaya çalışarak koşmaya başlamıştı.

Ama kalabalığın öfkesi dinmek bilmiyordu.

Kucaklarına doldurdukları taşları kinle fırlatmaya devam ediyorlardı.

Bir süre sonra, Sevgili Peygamberimizle evlatlığı, kendilerini kovalayanlardan kurtulmuş, bir bahçeye sığınmışlardı.

Nefes nefeseydiler.

Zeyd, O'nun yüzündeki kanları silmeye çalışırken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Allah'ın Elçisi, onun saçlarını okşayarak güzel sözler söyledi, gözyaşlarını sildi.

Bu arada, bahçe sahibinin kölesi onları gördü.

Acımıştı hâllerine.

Birer salkım üzüm getirip sundu.

Sevgili Peygamberimizle Zeyd, ona teşekkür ettikten sonra, "Bismillah" diyerek üzümleri yemeye başladılar.

Onların "Bismillah" demeleri kölenin dikkatini çekmişti.

– Çok şaşırdım doğrusu. Niçin "Bismillah" dediniz, diye sordu.

Allah'ın Elçisi:

– Bismillah demek, Allah'ın adını anmaktır. Biz her işe Yüce Rabbimizin adını anarak başlarız.

Köle iyice meraklanmıştı:

– Ya... Kimsiniz siz?

Sevgili Peygamberimiz:

– Ben Yüceler Yücesi Rabbimizin görevlendirdiği peygamberim. Bu da sevgili evlatlığımdır, cevabını verdi.

Onları uzun uzun süzdü köle.

Ne ilginç insanlardı bunlar.

Ne güzel insanlardı.

Böylesine nurlu bir insan yalan söylemezdi.

Demek ki, gerçekten peygamberdi o!

Ama vücudundaki bu yaralar, bu sızan kanlar da neyin nesiydi acaba!

Kölenin soruları üzerine, Sevgili Peygamberimiz olup bitenleri anlattı.

İslâm dini hakkında bilgiler vererek, onu Müslüman olmaya davet etti.

Hiç beklemeden Müslüman olmuştu iyi kalpli köle.

İçi huzurla dolmuştu.

Dünyanın en mutlu insanıydı artık.

Köle olduğunu bile unutmuştu sanki!

Yüce Allah'a şükrediyor, şükrediyordu!

Sevgili Peygamberimizle Zeyd akşama doğru oradan ayrıldılar.

Başlarını çevirip Taif'e baktılar.

Ne ümitle gelmişlerdi bu kente.

Ve ne acılar çekerek geri dönüyorlardı.

Ama olsun!

Bir kişinin de olsa mutluluğa ermesini sağlamışlardı ya.

MİRAÇ

Taif'ten dönen Allah'ın Elçisi, gece karanlığından da yararlanarak gizlice Mekke'ye girmişti.

Doğruca, amcasının kızı Ümmi Hani'nin evine doğru yürümeye başladı.

O'nun yaralı hâlini görünce, üzülüp ağlamaya başladı Ümmü Hani.

Hemen bir su getirdi.

Yaralarını güzelce yıkadı.

Çok yorgundu Sevgili Peygamberimiz.

Ayakta duracak hâli yoktu.

Yatsı namazını güçlükle kıldıktan sonra, bir köşeye çekildi.

Derin bir uykuya dalmak üzereydi ki, birden bir ses işitti.

– Ey Allah'ın Elçisi!

Hazreti Cebrail'in sesiydi bu!

Yanında bembeyaz bir binek vardı kutlu meleğin.

Böyle bir biniti daha önce hiç görmemişti Allah'ın Elçisi.

Neler oluyordu?

Niçin getirilmişti bu binek?

Tam bu sırada Hazreti Cebrail söze başladı:

– Ey Allah'ın Elçisi!

Rabbimizin selâmını getirdim sana!

Yüceler Yücesi Allah seni davet ediyor!

Müjdeler olsun sana!

Müjdeler olsun ey şanlı Peygamber!

Sonra, bineğin işaret etti kutlu melek:

– Bu bineğin ismi Burak'tır.

Abdest al ve hemen bin ona.

Seni gökyüzüne çıkaracaktır o!
Sevgili Peygamberimiz daha da heyecanlanmıştı.
Burak'a bir daha baktı.
Bu ne güzel bir aracıydı böyle.
Bir an önce gökyüzüne doğru uçmak ister gibiydi.
Daha fazla bekleyemedi Allah'ın Elçisi.

Hemen abdest alıp, "Bismillah" diyerek Burak'a bindi.

Uçuyordu sanki Burak!

İnsan aklının alamayacağı bir hızla gidiyordu.

Öyle ki, Sevgili Peygamberimiz kendini bir anda Kâbe'de, sonra da uzak bir şehirde buldu.

Kudüs şehriydi burası!

Mescid-i Aksa isimli kutsal binanın bulunduğu şehir!

Orada namaz kılıp tekrar bindi Burak'a.

Yeniden yolculuğa başladılar.

Tabii, bu kutlu yolculuk sırasında Burak'a yol gösteren de Hazreti Cebrail'di.

Daha büyük bir hızla yükselmeye başlamıştı Burak.

Ne kadar da güzeldi uçsuz bucaksız evren!

Yıldızlarla, gezegenlerle süslü gökyüzü ne kadar da heyecan vericiydi.

Yalnız bu kadarcık mı?

İşte Melekler de görünmeye başlamıştı.

Ve O'nu selâmlıyorlardı:

– Allah'ın selâmı üzerine olsun ey şanlı Peygamber!

– Hoş geldin Ey Allah'ın Elçisi!

Meleklerden sonra Hazreti Âdem karşıladı onları.

İlk peygamber, sevgiyle selâmladı son peygamberi.

Daha sonra sırasıyla:

Hazreti İsa, Hazreti Yahya, Hazreti Yusuf, Hazreti İdris, Hazreti Harun, Hazreti Musa ve Hazreti İbrahim tarafından karşılandı.

Hep birlikte namaza durdular.

En önde Sevgili Peygamberimiz vardı!

O kıldırıyordu namazı!

Daha sonra yükselmeye devam etti Burak.

Göz açıp kapayıncaya kadar gökyüzünün yücelerine yükseldiler.
Yükseldiler.
Yükseldiler.
Sonra, bir anda durdu Hazreti Cebrail.
Allah'ın Elçisi merakla sordu:
– Niçin durdun Ey Cebrail?
Hazreti Cebrail:
– Benim görevim buraya kadar. Daha yükseğe çıkamam. Eğer daha fazla yükselirsem, yanar, kül olurum.

O anda bir ışık göründü.
Nurdan bir ışık!
Hazreti Cebrail:
– Burak'tan in ey şanlı Peygamber! Bu ışık seni Yüce Rabbimize götürecektir.
Sevgili Peygamberimiz bir anda nurlu ışığın içinde buldu kendini.
Işıkla birlikte hızla yükseliyordu.
Burak'tan daha hızlı yükseliyorlardı.
Bir süre sonra durdu ışık.
Durmasıyla birlikte de kayboluverdi.
Ve işte o anda!
İşte o anda, Yüce Allah'ın daveti gerçekleşti.
Yüceler Yücesi Rabbimizin!

O an, anlatılamazdı.
O anı kimsecikler anlatamazdı.
O an, yalnızca yaşanırdı.

Miraç mucizesinin gerçekleştiği bu kutlu gecede, Yüceler Yücesi Rabbimiz, yeni buyruk ve yasaklarını bildirmişti.

Sevgili Peygamberimizin, ertesi sabah insanlara ulaştırdığı bu buyruk ve yasaklar şunlardı:

"Allah'tan başkasına kulluk etmeyin.
Anne ve babanıza iyi davranın.
Yoksullara, düşkünlere yardım edin.

Zamanınızı boş yere harcamayın, paranızı saçıp savurmayın.
Kimseyi öldürmeyin.
Yetimleri, öksüzleri koruyup gözetin.
Ölçü ve tartıda, yani alışverişte doğruluktan ayrılmayın.
Gururlanmayın, böbürlenmeyin."

MİRAÇ SONRASI

Ertesi sabah, Sevgili Peygamberimiz, Miraç mucizesini anlatmıştı Mekkelilere.

Herkes şaşırmıştı yine.

Kulaklarına inanamıyordu müşrikler.

– Duydunuz mu? Muhammed bir gecede Kudüs'e gidip, Mescid-i Aksa'da namaz kıldığını söylüyor. Üstelik bununla da kalmayıp, gökyüzüne yükseldiğinden söz ediyor, diye bağrışıp, alay ediyorlardı.

Kısa sürede tüm kente yayılmıştı Miraç haberi.

Biraz sonra, Sevgili Peygamberimizin etrafında toplandılar.

Ebu Cehil:

– Ey Mekkeliler, dedi. Muhammed'in anlattıklarını hepiniz işittiniz. Putlar aşkına söyleyin, bundan daha büyük bir yalan duydunuz mu?

Hep bir ağızdan bağırdılar:

– Duymadık! Bir gecede Kudüs'e gidilir miymiş hiç?

Bu kez, Allah'ın Elçisine döndü Ebu Cehil:

– Ey Muhammed, mademki dün gece ta Kudüs'e gittiğini söylüyorsun, o hâlde yolda bir şeyler görmüş olmalısın. Anlat bakalım ne gördün?

Sevgili Peygamberimiz:

– Yolda bir kervan görmüştüm. Kervanın en önündeki devenin sırtında, iki çuval vardı. Çuvallardan birisi siyah, birisi de beyaz renkliydi. Bu tarafa doğru geliyordu bu kervan. Herhâlde, şu sıralarda Mekke'ye girmek üzeredir.

Bu cevap üzerine, müşrikler alaycı alaycı gülüşerek yola doğru koştular.

Ama biraz sonra öylece kalakaldılar!

Gerçekten de uzaklarda bir kervan görünüyordu.
Mekke'ye doğru yaklaşan bir kervan!
Hemen atlarına atlayıp, kervana doğru ilerlediler.
Şaşkınlıkları daha da artmıştı.
Çünkü Kervanın önünde bir deve vardı.
Sırtında iki çuval bulunan bir deve.
Biri siyah, öbürü beyazdı çuvalların.
Evet, O'nun anlattıkları doğruydu.
Ne yapacağını bilemez hâlde atını hemen Mekke'ye doğru sürdü Ebu Cehil.
Bir yandan da:

– İnanmayın, diye bağırıyordu. Muhammed yine büyü yapmış olmalı!

Müşrikler, biraz sonra yine toplandılar Sevgili Peygamberimizin etrafında.

Bu kez Ebu Leheb söze başladı:

– Ey Muhammed, mademki bu gece Mescid-i Aksa'ya gittiğini söylüyorsun. Anlat bakalım öyleyse, Mescid-i Aksa'nın kaç kapısı, kaç penceresi vardır.

Allah'ın Elçisi bir an durdu.

O geceden önce Mescid-i Aksa'yı hiç görmemişti.

Mescid-i Aksa'da namaz kılmıştı, ama bu kutsal binanın kapılarını pencerelerini saymamıştı ki.

Ne yapacaktı, ne söyleyecekti şimdi?

O'nun düşünceye daldığını gören müşrikler katıla katıla gülmeye başladılar.

Ebu Leheb:

– Ne o? Dün gece gördüklerini bile hatırlayamıyor musun yoksa, diye bağırdı.

Ebu Cehil:

– Görüyor musunuz ey Mekkeliler, yalan söylediği nasıl da ortaya çıktı!

Tam bu sırada Yüce Rabbimizin yardımı ulaştı.

Mescid-i Aksa, bir anda, Sevgili Peygamberimizin gözünün önünde beliriverdi.

Allah'ın Elçisi, önce bu kutsal binanın kapılarını, pencerelerini saymaya başladı.

Sonra da, duvarlarının rengini, direklerini anlatmaya!

Allah düşmanları şaşkın şaşkın dinliyorlardı O'nu.

Söylediklerinin hepsi doğruydu.

Ne yapacaklardı şimdi?

Hemen Hazreti Ebubekir'e koştular bu kez.

Ebu Cehil sinsi sinsi gülümseyerek sordu:

– Ey Ebubekir. Sonunda senin peygamberinin yalancı olduğu ortaya çıktı!

Hazreti Ebubekir:

– O hiçbir zaman yalan söylemez!

Ebu Leheb:

– Ya öyle mi? Peki, bir gecede Kudüs'e gittiğini, hatta gökyüzüne çıkıp geri döndüğünü söylese, yine de inanır mısın?

Hazreti Ebubekir hiç düşünmeden cevap verdi:

– Elbette inanırım. O ne söylerse inanırım. Çünkü O, her zaman doğruyu söyler!

AKABE'DE BAĞLILIK SÖZÜ

Mekke yakınlarında, Medine isimli küçük bir kent vardı.

Çiftçilikle uğraşan, fakir insanların yaşadığı bir kent.

O yıl, Medinelilerden altı kişi Kâbe'yi ziyarete gelmişti.

Sevgili Peygamberimiz onları görür görmez hemen yanlarına koştu.

Kur'ân-ı Kerim'den sûreler okuyarak, onları Müslüman olmaya çağırdı.

Çok duygulanmıştı Medineli konuklar.

Nasıl duygulanmasınlar ki?

Ömürleri boyunca böyle güzel, böyle anlamlı bir şey duymamışlardı.

Ve hemen Müslüman oldu, bu temiz kalpli insanlar.

Sonra da, sevinçle Medine'ye dönerek kent halkını mutluluğa, huzura çağırdılar.

Kısa bir süre sonra, Medinelilerin büyük bir kısmı Müslüman olmuştu.

Müslümanlığın Medine'de de yayılmaya başlaması, Mekkeli müşrikleri iyice telaşlandırmıştı.

Sevgili Peygamberimiz nereye gitse, hemen peşinden koşuyorlar, O'nun başkalarıyla görüşmesine konuşmasına engel olmaya çalışıyorlardı.

Baskıları da dayanılmaz bir hâl almaya başlamıştı.

Bu durumu öğrenen Medineli Müslümanlar, hemen Allah'ın Elçisine haber gönderdiler.

Bir gece yarısı Akabe denilen yerde gizlice buluşmak istiyorlardı.

Birkaç gün sonra, Medineli Müslümanlardan on iki kişi Akabe'de bir araya geldiler.

Yıldızların ışıl ışıl aydınlattığı bir geceydi.

Arada bir cırcır böceklerinin sesleri duyuluyordu.

Az ötedeki küçük bir dereciğin şırıltısı da, geceye bir başka güzellik katıyordu.

İşte böylesine güzel bir gecede, Sevgili Peygamberimizi çok sevindiren bir olay oldu.

Medineli Müslümanlar:

– Ey Allah'ın Elçisi ölünceye kadar senin yanındayız. Bütün emir ve isteklerini hemen yerine getirmeye hazırız, diye O'na bağlılık sözü verdiler.

Bu bağlılık sözü Sevgili Peygamberimizi duygulandırmıştı.

Onlar için Yüce Allah'a dua etti.

Medine'ye dönmelerini ve İslâm dinini yaymaya devam etmelerini söyledi.

Aynı yerde, ertesi yıl tekrar buluşmak üzere ayrılırken, Medineli Müslümanlar:

– Ey Allah'ın Elçisi. Bize Kur'ân-ı Kerim'i öğretecek, İslâm dininizi iyice anlatacak birisini gönderin. Böylece görevimizi daha iyi yapabiliriz, dediler.

Sevgili Peygamberimiz:

– Pekâlâ, Medine'ye Allah'ı çok seven, Allah'ın da kendisini sevdiği birini göndereceğim, cevabını verdi.

Allah'ın Elçisi, ertesi gün, 'Allah'ı çok seven, Allah'ın da kendisini çok sevdiği' kişiyi Medine'ye göndermişti.

Hazreti Musab'dı bu kutlu kişi.

Müslüman olduğu için, annesi babası tarafından aç susuz bırakılan, hapsedilen, dayak atılan nur yüzlü genç!

Hazreti Musab, Sevgili Peygamberimizden dinlediği sûreleri hemen ezberlemiş, Yüce Allah'ın emir ve yasaklarını çok iyi öğrenmişti.

Üstelik çok da güzel konuşurdu.

Medineliler çok sevmişlerdi onu.

Herkes onu dinlemeye geliyor, onu evlerinde misafir ediyorlardı.

Bir kaç hafta sonra, epeyce nurlanmıştı Medine.

Evlerden, "Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü." sözleri yükseliyor; Medine sokaklarında "Allahü Ekber!" sesleri yankılanıyordu.

Medine'deki bu gelişmeler kısa süre sonra Mekke'ye ulaşmıştı.

Müşrikler ne yapacaklarını şaşırmış hâldeydiler artık.

Bir şehir halkının çoğunluğu nasıl Müslüman olurdu?

Ne olacaktı şimdi?

Hemen putlarına koştular.
Medinelileri dinlerinden döndürmeleri için yalvarıyor, yalvarıyorlardı.
Onlar putlarına yalvaradursun, Müslümanlar çok mutluydular.
Herkes birbirini kutluyordu.
Öyle sevinçliydiler ki o yıla "Sevinç Yılı" adını verdiler.

İKİNCİ BAĞLILIK SÖZÜ

Medineli Müslümanlar bir yıl sonra, Sevgili Peygamberimizle Akabe'de yine buluştular.

Allah'ın Elçisine tekrar bağlılıklarını bildirip, O'nu ve Mekkeli Müslümanları Medine'ye davet ettiler:

– Kentimize gelirseniz çok rahat edersiniz. Annemizi, babamızı, yakınlarımızı nasıl koruyup gözetiyorsak, sizi de öyle korur ve gözetiriz. Medineliler yolunuzu özlemle gözlüyor, dediler.

Sevgili Peygamberimiz onların bu davetini kabul etti.

Mekkeli Müslümanlara da, Medine'ye göç etmek için gizlice hazırlık yapmalarını söyledi.

HİCRET

Bu hazırlıkları sezen müşrikler, hemen Ebu Cehil'in başkanlığında toplanıp kararlarını verdiler.

Göçe engel olacaklardı.

Medine'ye gitmek isteyenleri öldüreceklerdi.

Müslümanlar da, onların bu kararını öğrenmişlerdi.

Kimileri tek tek, kimileri de küçük gruplar hâlinde gizlice Mekke'den ayrılmaya başladılar.

Göç sırası Hazreti Ömer'e gelmişti.

Allah düşmanları korkuyla ona bakıyorlardı.

Hazreti Ömer, onlara döndü ve haykırdı:

– Ben Medine'ye doğru yola çıkıyorum. İçinizde bana engel olmak isteyen varsa hemen karşıma çıksın!

Müşrikler, hiç seslerini çıkarmadılar.

Hazreti Ömer, önce Kâbe'yi ziyaret etti.

Yüce Allah'a duada bulundu.

Sonra, müşriklere bakarak, tekrar haykırdı:

– Ey Allah'ın düşmanları! Niçin öyle sinsi sinsi bakışıp duruyorsunuz? İşte gidiyorum! Hadi çıkın karşıma da bana engel olun!

Berikiler yerlerinden kıpırdamadılar bile.

Ağır ağır uzaklaştı Hazreti Ömer.

Müslümanlar Mekke'den ayrılmış, geride yalnızca üç kişi kalmıştı:

Allah'ın Elçisi,

Hazreti Ebubekir,

Hazreti Ali.

Sevgili peygamberimiz, göç vakti için Yüce Allah'ın buyruğunu bekliyordu.

Mekke'nin böyle hızla boşaltması çok öfkelendirmişti müşrikleri.

Ama bir yandan da çok sevinçliydiler.

Çünkü en büyük düşmanlarını rahatlıkla öldüreceklerdi.

Öyle ya, O'nun yanında kala kala bir çocukla, bir arkadaşı kalmıştı.

Peki, ama kim öldürecekti O'nu?

Düşünüp taşındılar.

Bir karara varamayıp dağılıyorlardı ki, Ebu Cehil'in sesi duyuldu:

– Durun!

Merakla Ebu Cehil'e baktılar.

Ebu Cehil'in gözleri sevinçten parlıyordu.

Hemen düşüncesini açıkladı:

– Her aileden bir kişi seçelim. Seçilen kişiler hep birlikte öldürsünler Muhammed'i. Böylece bütün aileler bu onuru taşımış olur.

Bu düşünceyi herkes uygun bulmuştu.

Her aileden güçlü kuvvetli birer genç seçilmişti hemen.

Ebu Cehil, gençleri övücü bir konuşma yaptıktan sonra:

– Muhammed herhâlde bu gece yola çıkacaktır, dedi. Kapının önünde bekleyin ve çıkar çıkmaz da kılıçlarınızı çekip saldırın!

O gece Hazreti Cebrail, Yüce Allah'ın emrini getirdi.

Hem Sevgili Peygamberimize göç için izin verilmiş hem de müşriklerin planları bildirilmişti.

Allah'ın Elçisi, hemen Hazreti Ali'yi çağırdı.

O'nu kendi yatağına yatırdı.

Kendi hırkasını onun üzerine örttü:

– Korkma, dedi. Sana kimse dokunmaz!

Vakit gece yarısını geçmişti.

Müşrik gençler, ellerinde kılıçlarla Sevgili Peygamberimizin evinin önünde bekliyorlardı.

Biraz sonra Allah'ın Elçisi dışarı çıktı.

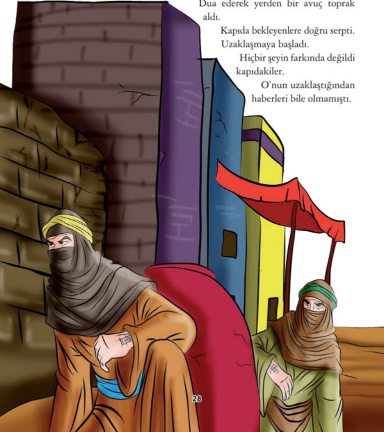
Dua ederek yerden bir avuç toprak aldı.

Kapıda bekleyenlere doğru serpti.

Uzaklaşmaya başladı.

Hiçbir şeyin farkında değildi kapıdakiler.

O'nun uzaklaştığından haberleri bile olmamıştı.

Gün ışımak üzereydi

Müşrikler, hâla kapıda bekliyorlardı.

Biraz sonra Ebu Cehil geldi.

Merakla sordu:

– Ne oldu? Öldürdünüz mü O'nu?

– Hayır, dediler. Daha dışarı çıkmadı ki?

Aynı anda onların saçlarındaki, sakallarındaki toprakları gördü Ebu Cehil.

– Bu topraklar da ne böyle?

Berikiler ellerini, saçlarına sakallarına götürdüler.

Şaşkınlıkla bakıştılar.

Ebu Cehil öfkeyle çıkıştı:

– Akılsızlar. Putlara yemin ederim ki, Muhammed sizin yüzünüze toprak serpip çıkıp gitmiş.

– Hayır, diye bağrıştılar. Çıkıp gitseydi görmez olur muyduk?

Hemen içeri girdiler.
Ebu Cehil, Sevgili Peygamberimizin yatağına baktı.
– Yanılmışım, diye fısıldadı. Hırkasını üzerine çekmiş uyuyor.
Ayaklarının ucuna basa basa yatağa yaklaştılar.
Heyecandan kalpleri duracak gibiydi.
Kılıçlarını kaldırdılar.
Tam indirmek üzereydiler ki, Hazreti Ali başını çevirdi.
– Ne yapıyorsunuz, dedi. Benden ne istiyorsunuz?
Ebu Cehil öfkeyle bağırdı:
– Sen de kimsin? Nerede O? Muhammed nerede?
Hazreti Ali:
– Bilmiyorum, diye cevap verdi.
Telaşla dışarı fırladı Ebu Cehil.
– Hemen bulalım O'nu. Medine'ye kaçmadan bulup öldürelim.

EFENDİMİZİN HİCRETİ

Aramadık yer bırakmamıştı müşrikler.

Ama Sevgili Peygamberimizin izini bile bulamamışlardı.

Ebu Cehil, Mekke sokaklarında çılgın gibi dolaşıp bağırıyordu.

– Muhammed'i öldürene yüz altın ve yüz deve vereceğim! Tam, yüz altın ve yüz deve!

Bu arada, Allah'ın Elçisi ile Hazreti Ebubekir çoktan yola koyulmuşlardı.

Gündüzleri gizleniyor, geceleri yola devam ediyorlardı.

Ama öyle yorulmuşlardı ki.

Düşe kalka yürüyebiliyorlardı.

Bir süre sonra, bir mağaraya sığındılar.

Sevgili Peygamberimiz bitkin bir hâlde Hazreti Ebubekir'in dizine yaslandı.

Öylece uyuya kaldı.

Bu arada, Hazreti Ebubekir, ayağını uzattığı yerde bir delik gördü.

Bir yılan deliğiydi bu.

"Bu delikten bir yılan çıkıp Allah'ın Elçisini sokabilir" diye düşündü.

Ayağını biraz uzatıp deliği kapadı.

Uykuya daldı.

Biraz sonra acıyla uyandı Hazreti Ebubekir.

Yılan, ayağını sokmuştu.

Ayağı öyle acıyor, öyle acıyordu ki gözlerinden yaş gelmişti.

Sakalından süzülen bir damla yaş, Sevgili Peygamberimizin kutlu yüzüne damladı.

Allah'ın Elçisi gözlerini araladı:

– Ne oldu ey Ebubekir?

Hazret Ebubekir gülümsemeye çalışarak cevap verdi:

– Bir yılan ayağımı soktu; ama önemli değil.

Sevgili Peygamberimiz hemen doğruldu.

Yılanın soktuğu yere elini sürerek dua etti.

Daha duasını bitirir bitirmez Hazreti Ebubekir'in ayağı iyileşmiş, acısı dinmişti.

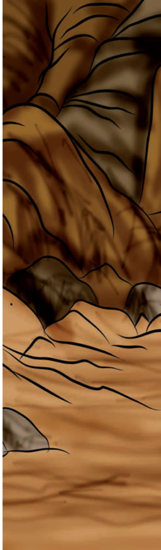
Bu sırada, bir örümcek mağaraya yaklaştı.

Mağaranın girişine ağını örmeye başladı.

Onun hemen ardından, bir güvercin süzülerek mağaranın önüne indi.

Örümceğin ağının ortasına yumurtasını bıraktı.

Kısa bir zaman sonra, onların izini bulmuştu müşrikler.

Mağaraya doğru gidiyordu izler!

Sevinç çığlıkları atarak kılıçlarını çektiler!

Mağaradaki iki kutlu yolcu, onların çığlıklarını, yaklaşan ayak seslerini duymuşlardı.

Telaşlanmıştı Hazreti Ebubekir.

Ama onun bu telaşının sebebi Sevgili Peygamberimizdi.

Ya O'na bir şey olursa, diye korkuyordu.

Kendi canını düşündüğü bile yoktu.

– İzimizi buldular ey Allah'ın Elçisi, diye fısıldadı.

Sevgili Peygamberimiz gülümseyerek cevap verdi:

– Merak etme. Allah bizimle beraberdir.

Nefes nefese mağaranın önüne gelmişti müşrikler.

Gelmeleriyle birlikte de, öylece kalakaldılar.

Örümcek ağıyla, güvercin yumurtasını görmüşlerdi.

– Yazık, dediler. Buraya kadar boşu boşuna yorulduk.

İçlerinden biri, örümcek ağlarına doğru eğilerek içeri baktı.

O'nu fark eden Hazreti Ebubekir iyice telaşlanmıştı.

Fısıldadı:

– Başını biraz daha uzatsa bizi görecek!

Sevgili Peygamberimiz yine gülümseyerek cevap verdi.

– Allah bizimle beraberdir ey Ebubekir!

Bu arada dışarıdakiler kendi aralarında tartışmaya başladılar.

Birisi:

– Buraya kadar gelmişken içeri girip bakalım, dedi.

Bir başkası:

– Haklısın, izler mağaranın önünde kaybolduğuna göre buraya girmiş olmalılar.

Aralarında en yaşlı olanı çıkıştı:

– Ne akılsız insanlarsınız siz. İçeride birileri olsaydı bu örümcek ağıyla, kuş yumurtası kalır mıydı geride?

Hepsi birden:

– Doğru dediler. Bu ağ, çok eskiden örülmüşe benziyor.

Homurdanarak uzaklaşmaya başladılar.

Yüce Rabbimiz, her zaman olduğu gibi, kendisine inananları yine korumuştu.

Bir örümcek ağı bile aldatmaya yetmişti onları.

Biraz sonra, mağaradaki iki kutlu dost dışarı çıktı.

Allah'ın Elçisi bakışlarını Mekke'ye çevirdi.

Anayurdunu uzun uzun süzdü.

Duygulanmış, gözleri dolmuştu.

Üzüntüyle mırıldandı:

– Ey Mekke!

Ey güzel şehir!

Ey sevgili yurdum!

Eğer beni göçe zorlamasalardı senden hiç ayrılmazdım.

Tekrar Medine'ye doğru yola koyuldular.

KUMA GÖMÜLEN SÜREKA

Ebu Cehil, hâlâ Mekke sokaklarında bağırıp duruyordu:

– Muhammed'i öldürene yüz deveyle yüz altın vereceğim, yüz!

Süreka isimli biri, bu sözleri duyar duymaz, hemen kılıcını kuşanıp atına atladı.

– Mekke'de benden daha iyi iz süren biri yoktur. Muhammed'in izini bulup hemen öldüreceğim. Umarım ki sen de sözünü unutmazsın, diye ona seslendi.

Ebu Cehil hızla uzaklaşan Süreka'nın ardından sevinçle bağırdı:

– Sana güveniyorum Ey Süreka. Görür görmez öldür O'nu! Putlar adına yemin ediyorum ki, bu işi başarırsan altınlarla develeri hemen alacaksın!

Süreka, gerçekten de iyi bir iz sürücüydü.

Kısa bir süre sonra da Sevgili Peygamberimizle arkadaşının izlerini buldu.

Sevinçle mırıldandı:

– Bu onların izleri olmalı. Yaşasın! Zengin oldum artık zengin!

Ve kamçıladı atını.

İki kutlu yolcu, yorgun argın, kumlara bata çıka yola devam ediyorlardı ki peşlerinden bir at kişnemesi duydular.

Hazreti Ebubekir telaşla başını çevirdi.

Elinde kılıcıyla, dörtnala yaklaşan atlıyı gördü.

Aynı anda Süreka'nın sesi duyuldu:

– Ey Muhammed, işte yakaladım seni!

Allah'ın Elçisi bir anda durdu.

Döndü ve Süreka'ya baktı.

İyice yaklaşmıştı Süreka.

Kılıcını coşkuyla sallıyordu.

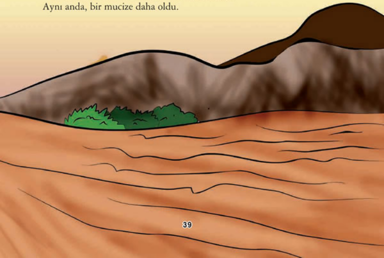
Son kez bağırdı:

– Söyle kim kurtaracak seni elimden! Söyle kim? Kim?

Sevgili Peygamberimiz:

—Allah, diye karşılık verdi. Allah kurtaracak!

Aynı anda, bir mucize daha oldu.

Süreka'nın atı dizlerine kadar kumlara gömülüverdi.

Şaşırmıştı Süreka!

Sürmek istedi atını.

Ama hayvancağız yerinden bile kıpırdayamıyordu.

Gittikçe, kumlara batıyordu.

Yardım ister gibi Sevgili Peygamberimize baktı Süreka.

O'nun ne kadar merhametli olduğunu biliyordu.

İnsanların en merhametlisiydi O.

Düşmanlarına bile acırdı.

Yalvarmaya başladı:

– Ey Muhammed, yardım et de kurtulayım!

Yanılmamıştı Mekkeli iz sürücü.

Biraz sonra, Allah'ın Elçisi onun için de dua etti.

Süreka kurtulmuştu artık.

Hemen Müslüman oldu ve:

– Ey Allah'ın Elçisi, geri dönüp senin izini bulamadığımı, bu taraflara gelip boş yere aramamalarını söyleyeyim, diyerek atına atladı.

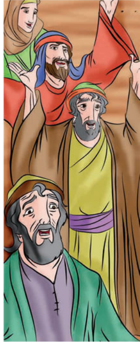
Gerçekten de dediğini yaptı.

Karşılaştığı her müşriki geri çevirdi.

KUTLU MİSAFİR

Medineliler, Sevgili Peygamberimizi heyecanla bekliyordu.

Kadın, erkek, yaşlı, genç, tüm şehir halkı bir tepenin üzerinde toplanmış, O'nun yolunu gözlüyorlardı.

Kuşkusuz ki, bu kutlu topluluğun içinde en mutlu olanlar da çocuklardı.

O güler yüzlü çocuklar, öyle merak ediyorlardı ki Allah'ın Elçisini.

O'nu öyle sevinçle, öyle coşkuyla bekliyorlardı ki.

Minicik ellerini açmış, O'nun için dua ediyorlar, annelerinin eteklerinden çekiştirerek, soruyorlardı:

– Ne zaman gelecek Allah'ın Elçisi, ne zaman?

Bir süre sonra beklenen an geldi.

Uzaklardan, çok uzaklardan Sevgili Peygamberimizle Hazreti Ebubekir görünmüştü.

Medineliler sevinç içinde onlara doğru koşmaya başladılar.

Bir yandan Allah'a şükrediyor bir yandan da:

– Hoş geldin ey Allah'ın Elçisi!

– Özlemle yolunu beklediğimiz ey kutlu Peygamber, hoş geldin, diye sevinç gözyaşları döküyorlardı.

Allah'ın Elçisi Medine'deydi artık.

Çocukları birer birer kucaklıyor, sevgiyle bağrına basıyordu.

Bütün Medineliler onu misafir etmek işin yarışıyordu.

– Allah'ım, O'nu benim evime konuk et.

Beni ve ailemi O'nunla onurlandır.

Evimi O'nunla nurlandır ya Rabbi, diye dua ediyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz ise hiç kimseyi üzmek istemiyordu.

– Bindiğim deve hangi evin önünde durursa, orada misafir olmak isterim,

diye gülümsedi.

Bu sözler üzerine heyecanlı bir bekleyiş başladı.

Bu uysal, bu sevimli hayvan kimin evinin önünde duracaktı acaba?

Kimin evi onurlanacak, kimin evi nurlanacaktı?

Onların bu heyecanı sürerken, mübarek hayvan yürüdü, yürüdü... ve bir evin önünde durdu.

Bu ev Hazreti Eyyub el Enrsari'nin eviydi.

Herkes imrenerek bakıyordu bu evin sahibine.

MEDİNE GÜNLERİ

Sevgili Peygamberimizden bir gün sonra, Hazreti Ali de gelmişti Medine'ye.

Onun gelişiyle birlikte Müslümanların sevinci daha artmıştı.

Allah'ın Elçisi tüm halkı bir araya topladı.

– Ey Müslümanlar hepiniz birbirinizin kardeşisiniz. Çünkü bütün Müslümanlar kardeştir, diye söze başladı.

Sonra, Medinelilere döndü:

– Mekkeli kardeşlerinizi evlerinizde misafir etmek ister misiniz?

Medineliler hep bir ağızdan:

– Elbette Ey Allah'ın Elçisi, elbette misafir ederiz. Hem yalnızca misafir etmekle kalmayız, mallarımız ve yiyeceklerimizi de paylaşırız onlarla.

Böylece her Medineli Müslüman, Mekkelilerden birini misafir olarak aldı.

Bağlarını, bahçelerini, yiyeceklerini giyeceklerini onlarla paylaşmaya başladılar.

İLK MESCİD

Şimdi bir başkaydı Medine.

Bütün güzellikler Medine'deydi artık!

Eksik olan bir şey vardı yalnızca:

Bir cami!

Müslümanların ibadet edecekleri, toplanacakları, bir cami.

Kısa bir süre içinde caminin yapılması için uygun bir arsa bulundu.

Sevgili Peygamberimiz bu arsanın satın alınmasını istiyordu.

Ama arsa sahipleri:

– Ey Allah'ın Elçisi, dediler. Her şeyimizi Allah uğrunda harcamaya hazırız. Bu arsaya karşılık para almayız.

Hemen başlanmıştı caminin yapımına.

Bütün Müslümanlar sevinçle, coşkuyla temel kazıyor, taş taşıyorlar, camiyi bir an önce tamamlamak için var güçleriyle çalışıyorlardı.

En çok çalışanların başında da Sevgili Peygamberimiz geliyordu.

Kısa zamanda tamamlandı cami.

Ve ilk Cuma namazı kılındı.

Medine'deki o mutlu günlerden birinde, Müslümanlar Sevgili Peygamberimizin etrafında toplandılar.

– Ey Allah'ın Elçisi, dediler. İbadet vakti geldiğinde hepimiz camide toplanmak istiyoruz, ama kimilerimiz geç kalıyor. Namaz vaktini duyurmak için bir şeyler yapsak.

Sonra da, düşüncelerini söylediler.

Kimileri, çan çalalım, diyorlardı.

Kimileri de, boru çalmak ya ada büyükçe bir ateş yakmak düşüncesindeydi.

Allah'ın Elçisi gülümsedi:

– Hayır, bunlardan hiçbiri olmaz. Çünkü bunlar başkalarının gelenekleridir. Umarım ki bu gece, içimizden biri, namaza nasıl çağrılacağımızı öğrenir.

Gerçekten de, o gece Sevgili Peygamberimizin dediği olmuştu.

Hazreti Bilâl bir rüya görmüştü o gece.

Düşünde ezan okuyor ve Müslümanları namaza davet ediyordu.

Hemen uyandı Hazreti Bilâl.

Uyanır uyanmaz da, sevinçle Allah'ın Elçisine koştu ve rüyasını anlattı.

Sevgili Peygamberimiz, onu gülümseyerek dinledikten sonra:

– Ey Bilâl, namaz vakti geldiğinde yüksekçe bir yere çık ve rüyada öğrendiklerini tekrarla, buyurdu.

O sabah Hazreti Bilâl'in sesiyle uyandı Medineliler.

Bir zamanlar, üzerine kızgın taşlar yığılıp, işkence edilen bu çilekeş Müslümanın sesiyle:

Hazreti Bilâl'in o güzel, o içli sesi, Medine dağlarında yankılanıyordu şimdi.

Allahü Ekber!

Allahü Ekber!

Eşhedü en lâ ilâhe illallah!

Eşhedü en lâ ilâhe illallah!

Eşhedü enne Muhammeden Resûlûllah!

Eşhedü enne Muhammeden Resûlûllah!

....

BEDİR SAVAŞI

Mekkeli müşrikler, Medine'de olup bitenleri hemen haber alıyorlardı.

Çünkü Medine çevresinde yaşayan dostları, gördükleri, duydukları her şeyi onlara haber veriyorlardı.

Üstelik yalnızca haber vermekle kalmıyor, onları Müslümanlara karşı kışkırtıp duruyorlardı.

Bu çabalar kısa sürede etkisini göstermişti.

Hemen toplandı müşrikler.

İlk sözü, her zaman olduğu gibi Ebu Cehil aldı:

- Büyük bir kervan hazırlayalım.

Bu kervanda hepimizin malları bulunsun.

Satılan mallardan kazandığımız parayla da daha iyi silahlar alalım.

Ebu Leheb sevinçle atıldı:

- Sonra da hep birlikte Müslümanlara saldıralım.

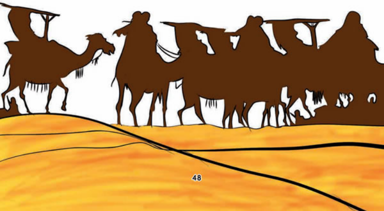
Hemen hazırlıklara başladılar.

Daha önce karar verdikleri gibi, herkesin malı vardı bu kervanda.

Kervanın başına da, Ebu Cehil'in akrabası Ebu Süfyan geçmişti.

En az Ebu Cehil kadar amansız bir İslâm düşmanıydı Ebu Süfyan.

Yalnızca kendisi değil, eşi Hind de Müslümanlara karşı kinle doluydu.

Bedir'e Doğru

Müslümanlar, bu büyük kervanın ne amaçla yola çıktığını öğrenmişlerdi.

Kendilerini korumak zorundaydılar.

Durmadan dua ediyorlardı:

"Ya Rabbi!

Onlar, Sen'in elçini yalanladılar.

Sana inananlara yapmadıkları kötülük kalmadı.

Ey Yüce Rabbimiz, bizim yüreklerimizde kin yoktur.

Onlardan korku da duymuyoruz.

Biz yalnızca Sen'den korkarız.

Bizim yüreklerimiz Sen'in sevginle doludur.

Yalnızca Sen'den yardım dileriz.

Yardımını esirgeme bizden."

Bu arada Sevgili Peygamberimiz, müşriklerin durumunu öğrenmek için iki kişiyi yola çıkardı.

Görevli iki Müslüman, kervanın geçeceği bir köye geldiler.

Amaçlarını hiç belli etmeyerek onlarla sohbete koyuldular.

Biraz sonra da, Ebu Süfyan başkanlığındaki kervanın yaklaşmakta olduğunu gördüler.

Gerçekten çok büyüktü.

Bu kervandaki mallara karşılık ne kadar silah alacaklardı kim bilir?

Köyden hemen ayrıldılar.

Ertesi gün kervan da köye gelmişti.

Çok kurnaz bir adam olan Ebu Süfyan, köylüleri dikkatle süzdükten sonra sordu:

– Aranızda yabancı var mı?

Köylüler:

– Yok, dediler. İki yabancı vardı ama az önce Medine'ye doğru gittiler.

– Eyvah, diye bağırdı Ebu Süfyan.

Sonra hemen adamlarından birine döndü.

– Hemen Mekke'ye koş! Koş ve Muhammed'in bize saldıracağını söyle!

Kervanın durumunu öğrenen Allah'ın Elçisi, hemen Müslümanları toplamıştı.

Onların düşüncelerini sordu.

Görüşlerini aldı ve kararını verdi.

Müşrikleri Bedir denilen yerde karşılayacaktı.

Biraz sonra Müslümanlar son hazırlıklarını tamamlamışlardı.

Yüce Allah'a dua ederek Bedir'e doğru yola çıktılar.

Coşku içindeydiler.

Ama çok yoksuldular.

Atları, develeri yoktu.

Çoğu yalınayaktı.

Kızgın kumlara bastıkça, ayakları yanıyordu.

Ebu Süfyan'ın gönderdiği kişi büyük bir hızla Mekke'ye ulaşmış, nefes nefese bağırmaya başlamıştı.

Onun bağırtılarını duyan müşrikler hemen koşuşmaya başladılar.

Ne oluyordu bu adama?

Niçin böyle bağırıp duruyordu?

Kervana bir şey mi olmuştu yoksa?

Hemen onun etrafında toplandılar.

Adam, biraz nefeslendikten sonra konuşmaya başladı:

– Ne duruyorsunuz ey Mekkeliler! Muhammed ve dostları kervanımıza saldırmak üzereler!

Bir anlık sessizlik oldu.

Herkes telaşla birbirine bakıyordu.

Duyduklarına inanamıyorlardı.

Müslümanlar kervana saldıracaklardı, öyle mi?

Yıllarca alay ettikleri, işkence ettikleri zavallı Müslümanlar!

Nasıl oluyordu da böyle bir işe kalkışıyorlardı?

Güvenecek kimleri vardı ki?

Kimden alıyorlardı bu gücü?

Bu sessizliği Ebu Cehil'in haykırışı bozdu:

– Hemen kuşanın silahlarınızı! Binin atlarınıza, develerinize! Ey Mekkeliler beklediğimiz gün geldi artık. Savaş günü geldi artık! Muhammed'i ve dostlarını öldürme günü geldi!

Biraz sonra putlarına dua ederek, onlardan yardım dileyip yola koyuldular.

Putlarından en büyüklerini de yanlarına almışlardı.

Artık savaşı kazanacaklarından hiç kuşkuları yoktu.

Bir ara başını çevirdi Ebu Cehil.

Ordusuna gururla baktı.

– Ne kadar da kalabalığız. Üstelik hepimiz silahlıyız, diye mırıldandı. Hem, putlarımız da yanımızda.

Gururla mırıldandı:

– Ey Muhammed, artık seni elimizden kimse kurtaramaz!

Yalnızca kadınlarla çocuklar kalmıştı Mekke'de.

Bir de Ebu Leheb.

Çok yaşlı olduğu için Mekke'de kalmıştı bu Sevgili Peygamberimizin amansız düşmanı.

Savaşa katılamayacağı için çok üzüntülüydü. Ama bir yandan da çok sevinçliydi.

"Nasıl olsa savaşı kazanacağız." diye düşünüyordu. "Bizimkiler, Müslümanların hiçbirini sağ bırakmaz. En büyük düşmanımızdan da kurtulacağız artık!"

Sımsıcak bir gündü.

Bedir'e ulaşan Müslümanlar yorgun, bitkin bir hâldeydi.

Burada kocaman su kuyuları vardı ama bu kuyular susuzluktan kurumuşlardı.

Sıcaklık da gitgide artıyordu.

Tam bu sırada Yüce Allah'ın yardımı yetişti.

Önce serin bir rüzgâr çıktı.
Ardından bulutlar gelmeye başladılar.
Sonra da yağmur!
Hemen abdest alıp namaza durdular.
Bu arada müşrikler de Bedir'e gelmişlerdi.
Sayıları Müslümanların dört katı kadardı.
Namaz kılan Müslümanlara bakıp gülmeye başladılar.
Ebu Cehil:

– Şunların hâline bakın, diye alay ediyordu. Korkularından Rablerine sığınıyorlar!

Bu arada, zırhlara bürünmüş bir müşrik, dikkatle süzüyordu Müslümanları.

Besbelli ki birini arıyordu.

Ümeyye'ydi bu adam.

Hazreti Bilâl'e işkence eden, onu kızgın kumlara yatırıp, üzerine taşlar yığan, kırbaçlayan Ümeyye.

Biraz sonra aradığı kişiyi gördü!

Gözleri sevinçle parladı!

– Bilâl, diye homurdandı. Seni kendi ellerimle öldüreceğim asi köle!

O çağlardaki savaş gelenekleri çok farklıydı.

Üç kişi meydana çıkar, karşı taraftan üç kişiyi çarpışmaya davet ederdi.

Bedir Savaşı'nda da böyle oldu.

Müşriklerden üç kişi ortaya çıktı.

Ellerinde kılıçları, kalkanlarıyla gururla seslendiler:

– Ey putlarımızın düşmanları! Haydi, çıkın karşımıza!

Medineli Müslümanlardan üç kişi hemen yerlerinden fırladılar.

Onların karşısına geçtiler.

Ama müşrikler onları küçümsemişlerdi.

– Siz bizim dengimiz değilsiniz. Üstelik biz, Mekkelilerle çarpışmak istiyoruz. Haydi, ey Mekkeli Müslümanlar, çıkın karşımıza!

Sevgili Peygamberimiz onların bu sözleri üzerine:

– Kalk ey Ubeyde!

– Kalk ey Hamza!

– Kalk ey Ali, dedi.

Hazreti Ali, Hazreti Hamza ve Hazreti Ubeyde hemen kılıçlarını çekip ortaya çıktılar.

Heyecan doruktaydı artık.

Müslümanlar sessizce dua ediyor, müşrikler ise sevinç çığlıkları atıyorlardı.
Ama biraz sonra, bu sevinç çığlıkları yerini sessizliğe bıraktı.
Çünkü arkadaşlarının üçü de cansız bir hâlde yerde yatıyordu.
Üzgün ve şaşkın bir hâldeydiler.
Çok güvendikleri üç kişiyi bir anda kaybetmişlerdi.
Büyük savaş başlamak üzereydi artık.
Tam bu sırada Hazreti Cebrail, Yüce Allah'ın buyruğunu ulaştırdı.
Yüceler Yücesi Rabbimiz, Müslümanlara bir müjde veriyordu.
Melekler, yardımına koşacaktı onların…
Sevgili Peygamberimiz bu müjdeyi hemen Müslümanlara aktardı.
Sonra, yerden bir avuç toprak aldı.
Müşriklere doğru savurarak dua etti.
– Allah'ım, Sen inananları koru! Düşmanlarının kalbine de korku ver!
Aynı anda Ebu Cehil'in saldırı emri duyuldu.

At kişnemeleri, kılıç şakırtıları, çığlıklar, "Allahü Ekber!" sesleri birbirine karışıyordu.

Ortalık toz duman içindeydi.

Gün batımına doğru savaşın sonucu belli olmaya başlamıştı.

Neye uğradıklarını şaşırmıştı müşrikler.

En fazla şaşkına dönen de Ebu Cehil'di.

Bir yandan kendini korumaya çalışıyor, bir yandan da dostlarına arkadaşlarına sesleniyordu:

– Kaçmayın, dayanın!

Savaşın sonlarına doğru, Hazreti Bilâl'in bakışları da eski bir tanıdığa takılmıştı.

Ümeyye idi bu!

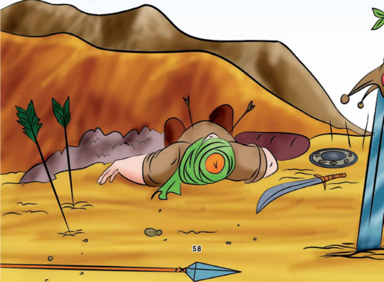
Kendine yıllarca işkence eden Ümeyye!

Şimdi ağır yaralı bir hâldeydi bu acımasız kişi.

Kaçmaya çalışıyordu savaş meydanından.

Birden kendine yaklaşan eski kölesini görüverdi.

Yine öfkeyle baktı ona.

Son bir çabayla saldırmak istedi.
Ama başaramadı.
Hazreti Bilâl ise, her zaman olduğu gibi acıyarak bakıyordu ona.
Az ötede yine ağır yaralı hâlde kaçmaya çalışan biri daha vardı.
Yaralı ayağını tutarak sürünüyordu.
Ama gücü giderek tükenmeye başlamıştı.
Bir ara başını çevirdi.
Karşısında genç bir Müslüman duruyordu.
Bir zamanlar, acımasızca işkence ettiği gençlerden biri olan Abdullah!
Her zaman küçümsemişti Hazreti Abdullah'ı.
Çünkü kendisi zengin bir adam, o ise bir deve çobanıydı.
Bu kez yine küçümseyerek baktı ona.

– Ey deve çobanı! Söyle savaşı kim kazandı?

Hazreti Abdullah gülümsedi:

– Kimin kazanacağını düşünüyordun ey zalim! Elbette Müslümanlar kazandı!

Öfkeyle homurdandı beriki:

– Muhammed'e duyduğum kin şimdi daha da arttı. Bugüne kadar O'nun düşmanıydım, bundan sonra daha da çok düşmanlık edeceğim!

Son kez yerinden kalkmaya çalıştı.

Ama olduğu yere yığılıp kaldı.

Hazreti Abdullah onun yanından uzaklaşırken, döndü.

Müşriklerin liderinin cansız bedenine baktı.

Onun yıllar boyu Müslümanlara yaptığı işkenceler canlandı gözünde.

Sonra, yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

Bir kaç adım atmıştı ki başını çevirdi.

Yerde böylu boyunca yatan cansız bedene, anlamlı bir ifadeyle bakarak mırıldandı:

– Artık kimseye işkence edemeyeceksin ey Ebu Cehil!

